

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
D E C I Z I E

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Victor Coda în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui

*Tudor Nicolae XXXXX, născut la XXXXX, originar
și domiciliat în XXXXX.*

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 12.09.2018 până la 28.02.2019;

Instanța de apel de la 26.03.2019 până la 23.04.2019;

Instanța de recurs de la 14.08.2019 până la 23.10.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 28 februarie 2019, Tudor Nicolae a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal și în baza normei menționate i-a fost numită pedeapsa sub forma de închisoare pe termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul organizării plecării persoanelor peste hotare pe un termen de 4 ani.

În temeiul art. 85 alin. (1) Cod penal, pentru cumulul de sentințe, i-a fost stabilită lui Tudor Nicolae pedeapsa definitivă sub forma de închisoare pe termen de 7 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a exercita activități în domeniul organizării plecării persoanelor peste hotare pe un termen de 4 ani și în baza art. 87 alin. (2) Cod penal pedeapsa stabilită lui Tudor Nicolae prin sentința Judecătoriei Florești din 22 decembrie 2015 în baza art. 191 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal sub formă de amendă în mărime de 600 unități convenționale - de executat în mod separat, de sine stătător.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Tudor Nicolae în perioada lunii mai 2016, acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu o persoană în privința căreia cauza a fost disjunsă și cu alte persoane neidentificate de

organul de urmărire penală de origine turcă, în scop de profit, intenționat, urmărind scopul exploatarei sexuale comerciale a persoanei, abuzând de poziția de vulnerabilitate a victimei, manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale (*stare socială, materială și familială grea. și lipsa surselor financiare de întreținere*) au recrutat-o pe Rusu Iulia, cu consimțământul acesteia.

În continuare, Tudor Nicolae împreună cu persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, obținând acordul victimei Rusu Iulia, de a pleca la muncă în Cipru de Nord, urmărind realizarea scopului infracțional, acționând în vederea transportării victimei în țară de destinație pentru exploatare sexuală comercială, din contul persoanei în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, i-a procurat biletul de avion pe numele victimei, iar la 23.05.2016 Tudor Nicolae a transportat-o cu mijlocul de transport până la Aeroportul Internațional Chișinău, de unde cu cursa aeriană Chișinău-Istanbul-Cipru, a decolat în Cipru de Nord. Victima ajunsă în țara de destinație, din motive necunoscute, nu a fost întâlnită de către persoana de origine turcă în momentul când a ajuns la destinație, după cum a fost înțelegerea prealabilă cu cet. Tudor Nicolae și persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, respectiv, fiindu-i aplicată interdicția de intrare și de aflare pe teritoriul Ciprului de Nord, de către organele de drept.

Astfel, Rusu Iulia a revenit la Aeroportul din or. Istanbul, Turcia, iar în continuare persoana în privința căreia cauza penală a fost disjunsă împreună și prin înțelegere prealabilă cu persoane neidentificate de organul de urmărire penală de origine turcă, întru realizarea scopului infracțional comun de exploatare sexuală comercială a victimei, a organizat adăpostirea victimei într-un apartament închiriat de către un cetățean de origine turcă pe nume „Suleiman”, iar apoi deținând controlul asupra victimei care era în stare de vulnerabilitate determinată de aflarea într-o țară străină, de lipsa de mijloace financiare strict necesare pentru supraviețuire, au impus-o pe Rusu Iulia să presteze servicii sexuale contra plată în apartamentul în care a fost adăpostită, timp de aproximativ trei luni de zile din banii pe care victima îi încasa de la fiecare client 50% îi reveneau persoanei de origine turcă pe nume „Suleiman” în perioada cât s-a aflat în or. Istanbul, Turcia, victima Rusu Iulia a fost contactată prin intermediul rețelei de socializare „Odnoklassniki.ru” de către Tudor Nicolae care i-a comunicat că urmează să-i întoarcă datoria de 300 de dolari SUA pentru faptul că a ajutat-o să plece la muncă în Turcia, totodată amenințând-o că dacă nu-i va trimite suma de bani indicată, el va plasa pe rețelele de socializare fotografii în care aceasta apare în ipostaze erotice (vol. II. f. d. 100-101).

Fapta constatată de prima instanță este calificată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi „*traficul de ființe umane, adică recrutarea,*

transportarea și adăpostirea unei persoane, cu consimțământul acesteia în scop de exploatare sexuală comercială, acțiuni săvârșite prin abuz de poziție de vulnerabilitate și de mai multe persoane, inclusiv prin amenințare cu divulgarea informațiilor confidențiale familiei victimei, precum și în scopul întoarcerii unei datorii” (vol. II. f. d. 106).

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri avocatul Bătrîncea Ion în numele inculpatului și ultimul prin care au solicitat casarea integrală a sentinței, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

În susținerea apelului, avocatul a menționat că, instanța de fond a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile părții vătămate care sunt contradictorii și nu demonstrează vinovăția inculpatului, or din declarațiile acesteia s-a stabilit faptul că, Tudor Nicolae nu a avut careva beneficii (venituri) în rezultatul plecării ei peste hotarele țării, fapt confirmat în cadrul cercetării judecătorești.

Inculpatul în apelul declarat a menționat că, nu a săvârșit infracțiunea imputată și că vinovăția lui nu este dovedită, dat fiind că declarațiile acestuia, a părții vătămate cât și alte probe puse la baza condamnării n-au fost administrate, cercetate și apreciate corect de către instanța de fond.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2019, apelurile declarate de către avocatul Bătrîncea Ion în numele inculpatului și ultimul au fost respinse ca fiind nefondate cu menținerea sentinței atacate.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a indicat că, sentința atacată este una corectă, iar poziția apărării este apreciată de către instanță drept o metodă de eschivare de la răspundere penală, or, probele administrate în respectiva cauză penală, apreciate în corespundere cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, demonstrează pe deplin vinovăția acestuia, și anume: declarațiile părții vătămate Rusu Iulia (vol. II. f. d. 92-95); procesul-verbal de ridicare din 23 august 2018 din biroul de serviciu nr.8 al SUP SPF Aeroport Internațional Chișinău a documentelor și obiectelor (vol. I. f. d. 8); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 30 ianuarie 2018, ultima indicând persoana cu nr.5 pe nume Natalia (vol. I. f. d. 18); răspunsul nr.13 din 03 aprilie 2018 al directorului reprezentanței „Turk Hava Yollari AO” în RM. privind transportarea cet. Rusu Iulia de compania „Turkish Airlines” (vol. I. f. d. 32); informația eliberată de compania „Air Moldova” privind biletele emise pe numele lui Rusu Iulia (vol. I. f. d. 34-36); plângerea depusă de Rusu Iulia la 08 august 2018 prin care solicită să fie luate măsuri cu persoanele pe nume Natalia și taximetristul Nicolae care au recrutat-o în scopul exploatării sexuale comerciale în Cipru și Turcia (vol. I. f. d. 38); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08 august 2018 în care Rusu Iulia a recunoscut

persoana fotografia căreia este amplasată sub nr. 1 care este pe nume Nicolae (vol. I. f. d. 44); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08 august 2018 în care Rusu Iulia a recunoscut persoana fotografia căreia este amplasată sub nr. 4 care este pe nume Natalia (vol. I. f. d. 45); procesul-verbal de examinare a documentului din 23 august 2018 prin care a fost examinată o filă cu privire la traversarea frontierei de stat a cet. Rusu Iulia potrivit căreia se relatează traversările efectuate de către ultima și a constatat că la 23 mai 2016, Rusu Iulia a părăsit teritoriul R. Moldova prin PTF Aeroport cu cursa aeriană Chișinău-Istanbul. în R. Moldova a revenit la 01 august 2016 cu cursa aeriană Istanbul-Chișinău (vol. I. f. d. 47); procesul-verbal de confruntare din 17 august 2018 dintre Rusu Iulia și Tudor Nicolae (vol. I. f. d. 91-93); procesul-verbal de confruntare (suplimentar) din 24 august 2018 dintre Rusu Iulia și Tudor Nicolae (vol. I. f. d. 94-97); procesul-verbal de examinare a documentelor din 23 august 2018 prin care a fost examinat răspunsul parvenit de la BC FinComBank SA. potrivit căreia s-a constatat că Rusu Iulia a efectuat transferul bancar la data de 11 iulie 2016 a expedit cet. Grigorieva Feodosia din Turcia suma de 100 USD (vol. I. f. d. 107);

Astfel, instanța de apel a respins ca fiind nefondate alegațiile apelanților, indicând că, urmărirea penală și judecata în primă instanță s-au desfășurat în strictă conformitate cu procedura prevăzută de lege, respectiv, nu s-au constatat încălcări care atrag nulitatea probelor administrate și a actelor procedurale efectuate.

Mai mult decât atât, instanța de apel a menționat că, în contextul evaluării activității primei instanțe cu privire la aprecierea probelor administrate în cauză, nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor respective, instanța de apel fiind solidară cu concluziile cuprinse în sentință, dat fiind că sunt motivate temeinic și legal, sub aspectul că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită prin probatoriul administrat în cadrul procesului penal.

Instanța de apel a indicat că, declarațiile inculpatului Tudor N., precum că nu a participat la săvârșirea infracțiunii constatate se apreciază ca fiind nefondate, or, ele se combat prin declarațiile părții vătămate Rusu I. care indică direct la inculpatul Tudor N. ca fiind persoana care a recrutat-o în scop de exploatare sexuală comercială.

Cu referire la pedeapsa aplicată inculpatului, instanța de apel a precizat că, în sentință se cuprind datele privind persoana inculpatului și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 alin. (5) Cod penal, se clasifică ca fiind deosebit de gravă și faptul că Tudor N. nu este la prima abatere penală.

De asemenea, instanța de apel a subliniat că, inculpatul nu cade sub incidența Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea

independenței Republicii Moldova, existând restricțiile prevăzute la art. 1 alin. (1) - inculpatul nu au manifestat căință activă în cadrul procesului penal.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Coda Victor în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei decizii prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată.

În susținerea celor solicitate, recurentul indică dezacordul cu aprecierea probelor, fiind de părerea că instanțele ierarhic inferioare au apreciat probele unilateral, în favoarea acuzării.

În acest sens, recurentul menționează că, instanțele de fond nu au dispus efectuarea unei expertize prin care să fie stabilită starea de victimizare a părții vătămate, or, apărătorul consideră că aceasta abuziv și neîntemeiat îi încreditează acțiunile de trafic de ființe umane în scop de exploatare sexuală.

De asemenea, recurentul susține că eronat au fost disjunsă cauza penală în privința lui Hitrov Natalia, or, a fost administrat același probatoriu în susținerea învinuirii, ceea ce nu necesita cercetarea separată a cauzelor penale.

Totodată, indică faptul că, instanțele de fond nu au dat nicio apreciere formei de participare încreditează inculpatului.

În continuare, recurentul subliniază că instanța urma să verifice amănunțit declarațiile inculpatului și să stabilească dacă acesta este vinovat de cele imputate sau doar la fel ca partea vătămată este o victimă a acțiunilor întreprinse de către Hitrov Natalia.

Mai mult decât atât, avocatul remarcă că instanțele au calificat acțiunile acestuia drept trafic de ființe umane, însă fără a face o analiză amplă laturii obiective a infracțiunii menționate și să se pronunțe dacă acțiunile acestuia nu se încadrează în dispozițiile art. 220 Cod penal, îl condamnă pe inculpat încălcând principiul prezumției nevinovăției.

În continuarea susținerii cererii de recurs ordinar, apărătorul menționează că, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul, este expusă neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, prin care solicită inadmisibilitatea acestuia, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal remarcă că din textul recursului declarat de către avocatul Coda Victor, reiese că apărătorul face referire la temeiurile de declarare a recursului prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, și anume: *o hotărâre a instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.*

Însă, în raport cu textul hotărârii contestate, se relevă că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la menținerea sentinței de condamnare a inculpatului de comiterea infracțiunii de trafic de ființe umane în conformitate cu dispozițiile normei prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și cu privarea dreptului de a exercita activități în domeniul organizării plecării persoanelor peste hotare pe un termen de 4 ani.

Prin urmare, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, celor recercetate în cadrul ședinței instanței de apel, ajungând la concluzia că sentința atacată este una legală și corectă.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată în textul hotărârii judecătorești atacate (vezi punctul 4.1. din prezenta decizie).

Temeiuri de a pune la îndoială legalitatea și veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit de către instanța de recurs.

Cu referire la cele invocate de către recurent privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, menționând-se că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător decizia adoptată, dând o apreciere unilaterală probelor cercetate și acordând prioritate doar unor probe, în consecință, ajungând pripit la concluzia de

condamnare a lui Tudor Nicolae în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de recurs reține următoarele.

Verificând materialele dosarului, în raport cu criticile invocate, Colegiul penal conchide asupra faptului că, acestea sunt vădit neîntemeiate și reiterează că, procedura de apreciere a probelor, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea acesteia este de competența instanței de fond.

Prin urmare, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Cu referire la alegațiile apărării precum că, instanța de apel la judecarea apelului declarat nu și-a motivat soluția corespunzător, Colegiul penal menționează că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în respectiva cauză.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută și a concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice menționate în rechizitoriu, potrivit căruia Tudor Nicolae a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În continuare, din textul recursului declarat, instanța de recurs constată că, recurentul invocă, la caz, faptul că nu sunt probe care ar confirma prezența laturii obiective și laturii subiective a componenței de infracțiune prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece partea vătămată nu a fost indusă în eroare referitor la locul unde va pleca, iar inculpatul doar s-a oferit să o ajute, el nefiind cel care lua plata pentru serviciile sexuale prestate de către Rusu Iulia.

Sub acest aspect, reieșind din sensul legislației în vigoare, recurentul susține că instanțele de fond, la judecarea cauzei, ar fi comis o eroare materială, și anume au încadrat greșit fapta inculpatului în baza art. 165 Cod penal, având în vedere că în speța dedusă judecății nu sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de ființe umane. Tot aici, recurentul în mod neclar susține despre elementele infracțiunii prevăzute la art. 220 Cod penal, fără a-și motiva poziția, în așa fel încât instanței să îi fie clară solicitarea.

La capitolul dat, instanța de recurs nu poate fi de acord cu criticele formulate de mai sus de către recurent, întrucât, reieșind din circumstanțele de fapt constatate de către instanțele de fond, dar și de probele acumulate la faza urmăririi penale și administrate la cercetarea judecătorească, rezultă că inculpatul a recrutat-o, transportat-o la aeroportul Chișinău pe Rusu Iulia, i-a procurat bilet la cursa aeriană Chișinău-Istanbul-Cipru și a organizat adăpostirea victimei într-un apartament închiriat de către un cetățean turc, cu scopul de a presta servicii sexuale.

La caz, pentru a încadra juridic fapta inculpatului în baza art. 165 Cod penal, nu contează consimțământul victimei de a presta servicii sexuale, minimul necesar de a se consuma infracțiunea vizată este necesar de a întreprinde una din modalitățile acțiunii principale, care se manifestă prin: *recrutarea victimei, transportarea victimei, transferul victimei, adăpostirea victimei și primirea victimei.*

Astfel, Colegiul penal constată incidentă recrutarea victimei de către inculpat, or, potrivit noțiunii în cauză, prin „recrutare” se înțelege atragerea, ofertarea victimei să-și dea consimțământul la realizarea asupra ei a unei tranzacții cu caracter patrimonial, recrutarea reprezentând, de regulă, etapa inițială a traficului de ființe umane, fiind succedată de celelalte modalități ale acțiunii principale.

În această ordine de idei, Colegiul penal constată că, instanța de apel, invocând corect practica judiciară incidentă cauzei, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de trafic de ființe umane, și anume, noțiunea de recrutare, transportare, adăpostire și abuz de poziție de vulnerabilitate a victimei, inclusiv prin amenințare cu divulgarea informațiilor confidențiale familiei victimei, întemeiat a ajuns la concluzia că, în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 165 Cod penal.

Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiat argumentul părții apărării precum că, declarațiile părții vătămate sunt contradictorii, mai mult, susține că ultima a declarat că nu are careva pretenții față de inculpat, or, faptul că inculpata nu are careva pretenții față de inculpat nu exonerează inculpatul de la comiterea faptei de trafic de ființe umane, deoarece infracțiunea incriminată inculpatului este una formală și are ca obiect juridic relațiile sociale a căror existență și desfășurare normală sunt condiționate de ocrotirea libertății persoanei.

Instanța de recurs relevă că, argumentele recurentului invocate în recurs, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-au formulat și s-au punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurentului, pe care Colegiul penal le însușește, ce este conform practicii CtEDO, *hotărârea Albert vs România din 16.02.2010.*

Cu referire la alegațiile avocatului Coda Victor precum că, instanțele de fond nu au dispus efectuarea unei expertize prin care să fie stabilită starea de victimizare a părții vătămate, Colegiul penal remarcă că o astfel de cerere nu a parvenit de la părți pe întregul proces penal în corespundere cu prevederile art. 142 alin. (1) Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul penal reamintește rolul pasiv în procesul de judecată a instanței de judecată, sub aspectul rolului diriguiitor al instanței judecătorești în proces, adică rol diriguiitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sunt stabilite de legislația națională. Instanța judecătorească explică participanților la proces drepturile și obligațiile lor procesuale, preîntâmpină asupra urmărilor pe care le poate implica exercitarea sau neexercitarea actului procesual, le acordă sprijin în exercitarea drepturilor, ordonă, la solicitarea părților și altor participanți la proces, prezentarea de probe care să contribuie la adoptarea unei hotărâri legale și întemeiate, conduce dezbaterile judiciare, pune în discuția părților și altor participanți la proces orice împrejurare de fapt sau de drept.

Totodată, Colegiul penal reține că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Colegiul penal va respinge în temeiul art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală ca neîntemeiate alegațiile avocatului precum că, eronat au fost disjunsă cauza penală în privința lui Hitrov Natalia, or, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Subsecvent, Colegiul penal va respinge ca fiind declarative alegațiile părții apărării precum că, instanțele de fond nu au dat nicio apreciere formei de participare încriminată inculpatului, or, din textul hotărârilor contestate se infirmă acest fapt.

Așadar, în contextul celor expuse, Colegiul penal conchide că concluziile la care a ajuns instanța ierarhic inferioară privind la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de trafic de ființe umane în scopul exploatării sexuale, conform indicii prevăzuți la dispozițiile art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, sunt corecte și corespund materialului probator.

În virtutea considerentelor expuse anterior, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de fond, menținută de instanța de apel în privința inculpatului Tudor Nicolae nefiind identificată de instanța de recurs ordinar prezența erorilor judiciare invocate în recurs, care ar putea servi drept temei de casare a deciziei recurate, Colegiul penal

consideră ca fiind neîntemeiate criticile formulate în recursul ordinar declarat de către avocatul Coda Victor în numele inculpatului.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Victor Coda în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2019, în cauza penală în privința lui *Tudor Nicolae XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *15 noiembrie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan